

לְנוֹר בַּצֵּל הַמִּלְחָמָה

בטחון
בצל
המלחמה

צ. אפשטיין

תתפס אותי. היא

כבר תפסה אותי במצבים שונים ומשנים. מהרגע שהאזעקה נשמעת, יש לנו מרוח של חמש שניות בלבד כדי לרוץ למרחב מוגן, כמעט באותו רגע אנחנו כבר חייבים להיות בממ"ד את ה"בום" אנחנו שומעים עוד לפני שהאזעקה מסתיימת. זאת הסבה שאנחנו מעדכנים במיוחד, ויודעים אם אזורים הקרובים אלינו מתקפים, והאיום מתקרב אלינו. יש לנו קו טלפוני שמתריע מתי הסכון גדל ועדיף להשאיר בקרבת מרחב מוגן.

**שמענו הצדיק שההליץ
על פעלה פשוטה: במקרה
שחורים תחושות של פחד
וחרדה להריח גשמים ולזכור
את הפסוק "ריח נוח... לד'
...כשעשיתי את זה הרגשתי
איך אני התחלאת בכחות
והתחזקת באמונה ובבטחון.**

התרגלנו לחיות ברעש מלחמתי, לשמע ברקע הדי פיצוצים, ולראות עשן מתמרה יש לנו מרפסת גג עם נוף פנורמי, שמשקיפה על ישובי הסביבה כמו גם על לבנון. בזמן האזעקות על הישובים הסמוכים נתן לראות ממנה את הירוטים של כפת הפרזל. בכל פעם שיש נפילה של טיל רואים גם את העשן. רעש הנפילות נשמע אצלנו בעצמה, ולפי כמות ה"בומים" אנחנו יודעים כמה טילים נשלחו לכווננו. זה יכול להיות חמשים - ששים שגורים ביום! ואפילו מאה. בחג השבועות היה באזור מטח של מעל 200 שגורים! בתקופה הראשונה היה גם מקרה של התרעה מפני חדירת מחבלים, והרבה מהתושבים התפנו מהעיר. חלקם חזרו וחלקם נשארו בגלות, הרחק מהבית. חלק גדול מהמתגוררים בשכירות לא האריכו את החוזה, ועברו לגור במקומות הרחוקים מסכנה. באזור הסמוך אלינו חונים תותחנים, כלי רכב הדומים לטנקים, שמשגרים

תותחים לכוון לבנון. שגור של תותח מפיק רעש נוראי ומרעיד בעצמה את כל הבית, כולל שמשות החלונות. כל זה גורם לנו להרגיש שאנחנו במלחמה אמיתית, למרות שרשמית היא לא הכרזה.

זה ממש מלחיץ. אפילו מפחיד!

בהתחלה באמת היה מלחיץ ומבהיל. האזעקות, החלונות הרועדים, הדי פיצוצים. כבר במוצאי השבת שאחרי שמחת תורה שמענו רעש חריג מכיוון הרחוב. כשיצאנו ראינו טנקים נוסעים בכביש, ובהמשך הסתובבו ברחובות נושאי נשק. היה לחץ גדול מפני חדירת מחבלים לצפון, וכדי למנוע מצב כזה אבטחו את כל הכניסות לעיר. נתן היה לראות טנקים שחונים תחת הבתים. אלו מראות לא רגילים וכמובן שהם מרעידים את הלב. לצערי היום התרגלנו לאיורה של פיצוצים ואזעקות, אם בהתחלה הייתי מתקשה להרדם אחרי שהתעוררתי מאזעקה, או הצטופפתי בממ"ד עם שאר בני המשפחה, היום אני מסגלת להתעורר בלילה מאזעקות ולחזור לישן ואפילו להרדם בקלות.

מה שעזר לנו להתגבר על הפחד, היתה ההוראה של האדמו"ר רבי דוד אבוהציצ'א שליט"א. בתחלת המלחמה, כשהחשש היה גדול, משפחות רבות

"אני

עומדת

במטח,

מסבנת את

הכלים, או גורפת

את מי השטיפה,

ולפתע שומטת את

הכל באחת. קול צופר

עולה ויורד תובע ממני לרוץ,

לא, לטוס. מה! יש לי חמש שניות שבהן

עלי להגיע לחדר המוגן. בום! אני מתנשפת

בפתח החדר. שוב פעם פספסתי בחלקיק

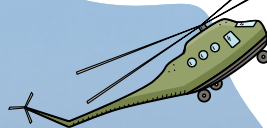
שניה."

כך מתארת את שגרת יומה רות רוזן מ'מעלות תרשיחא', עיר צפונית במרחק קילומטרים ספורים מגבול לבנון - עיר שבשנים האחרונות מתחרדת בקצב מהיר, ורק לאחרונה התקן בה צופר שבת. בני משפחת רוזן אינם זקוקים לדווחים על המצב הבטחוני המתוח. הם יכולים בעצמם לספר עליו לכלם.

רות, תתארי לנו את שגרת החיים תחת אש?

זאת ההגדרה המדויקת. אנחנו חיים בשגרה, אבל מתוחה. למרות שהישוב שבו אנחנו גרים נחשב לשקט יחסית, מה שבטוח הוא ששקט אין לנו פה. גם בימים רגועים יותר, כשהאזעקות אינן מריצות אותנו למרחבים המוגנים, האזעקות מהישובים הסמוכים יריצו אותנו לספר התהלים. אף פעם אני יכולה לנחש מתי האזעקה הבאה

לבנון

לבנון מהבית שלי

היחיד

שהרגשתי היה שאין לנו על מי להשען, ורק הקב"ה יכול להציל אותנו. בסיעתא דשמיא התברר בסוף שזו הייתה התרעת שוא, אבל טעמה של תחושת הקרבה שחוויתי לא פגה.

חיות מקרה של השגחה פרטית?

העיר שלנו מלמדת בנסים, וזו גם הסבה שאנחנו מרגישים הרבה יותר רגועים ומואנים, בהגנה שממית כמוך.

היתה פעם שלעבר מעלות תרשיחא שגור לא פחות מעשרים ושלשה טילים! כלם ירטו או נפלו בשטח פתוח. לא היתה שום פגיעה. כל כך הרבה טילים של חמר נפץ קטלני, ואפילו לא פצוע אחד. התחושה שלנו היא שאפשר להיות רגועים, הקב"ה אתנו, שומר עלינו ודואג לנו, אנחנו זוכים לראות נסים על כל צעד ושעל בכל רגע.

באפן אישי זכיתי להשגחה פרטית מרגשת, אני לומדת בסמינר בירושלים וחוזרת הביתה פעם בשבוע. לפני שבוע התכונתי לחזור מירושלים הביתה. תכננתי לעלות לרכבת בשעה מסוימת ובשביל להגיע בזמן לתחנה, לצאת בשעה מקדמת. לאחר מחשבה נמלכתי בדעתי והחלטתי לאחר את שעת היציאה, להתפלל קדם בנחת, ולא תוך כדי נסיעה, לאכל משהו ורק אז לצאת - חצי שעה מאחר יותר מהתכנון המקורי. בשעת הנסיעה ברכבת, במקרה שלש תחנות מנהריה נשמעה שם אזעקה ואני פתחתי ספר התהלים והתפללתי. באותו זמן נפלה רקטה על הכביש במנהריה ואחד מהעוברים והשבים נפצע. עשיתי חשבון ומצאתי, שאלו הייתי יוצאת ברכבת הקודמת, לפי התכנון המקורי, הייתי נמצאת באותו זמן ממש במקום שבו נפלה הרקטה! התרגשתי לחשב על כך שההחלטה להתפלל במתינות ולא 'על הדרך' מנעה ממני להיות במקום סכנה.

יש לה מסר לקוראות?

החיות

הגיעו אליו בשאלה האם כדאי להם להתפנות מהעיר רבי דוד השיב: בעיר שיש תורה - התורה מחזיקה את העיר.

שמענו מצדיק שהמליץ על פעולה פשוטה: במקרה שחווים תחושות של פחד וחרדה להריח בשמים ולומר את הפסוק "ריח ניחוח... לד". כשעשיתי את זה הרגשתי איך אני מתמלאת בכחות ומתחזקת באמונה ובבטחון.

כל זאת מלבד פרקי תהלים שאנחנו אומרים המון, והחזקו המתמיד בדיעה שהקב"ה שומר ומגן עלינו, ומלוא אותנו באהבה עצומה ובנסים גדולים.

חיות מיוחדות?

בתקופה הראשונה, ימים ספורים אחרי שמחת תורה, היה חשש גדול שתפרץ מלחמה בצפון. ההורים שלי התכוננו למצב חרום בהתאם, הם ערכו קניה גדולה של מוצרי מזון, והעמיסו לא פחות משלש עגלות קניות. מה לא מלאו בהן? קורנפלקס, חלב עמיד, בקבוקי מים... ארגנו גם תיקים ואכסנו את כל הפרידה הזאת במקלט פרטי של אחד השכנים. כך חיינו בבית, כשחלק מהציוד שלנו ארוז במקלט, וכל פעם צריכים להביא משהו משם... לקראת פסח הגענו לבדיק את המצב, אלו מוצרי חמץ צריכים לפנות, ולמרבית ההפתעה גלינו שפג התקף של רב המוצרים. מצד אחד זה היה סימן טוב ומשמח - עברה תקופה ארוכה בלי שהתחזיות הקודרות התממשו, ובשקט יחסי מצד שני נגמר הפסח.

לפני חצי שנה נתרם לעיר צופר שבת. אצלנו זהו צופר יחודי... לעתים קרובות, תוך כדי הנגונים החגיגיים שמבשרים על כניסת השבת, נשמעים קולות של פיצוצים ואזעקות. כך למשל נשמע הנגון: לכה דודי - בום, לקראת כלה - בום... פעם אמרתי לאמא שלי שחייבים להקליט את זה כדי לזכר שאנחנו חיים בנסים. פשוט לא יאמן.

חנה מפחידה ומכוננת עברה עלי בזמן ההתרגעה לחירות מחבלים. ההנחיה היתה לכבות את כל אורות הבית ולהכנס למ"ד. כשכנסנו למ"ד גלינו שהחלון והדלת שלו אינם ננעלים. ישבנו שם, בחשך ובשקט גמור, ממלמלים פרקי תהלים שידענו בעל פה, ולגמרי חסרי אונים. באותם רגעים הרגשתי תחושה חזקה של השענות על הקב"ה. הדבר

שספרתי
אמתיות
לגמרי

ולכן גם הספמתי

להתראות בשמי המלא. אני מרגישה מה שכלם מרגישים, מצליחה לפעמים לשכח מהמלחמה כי אני בירושלים רב השבוע, וכשאני חוזרת הביתה אני שוב חווה את כל ה"אפקטים המלחמתיים" ונזכרת שההורים שלי חווים זאת יום יום.

אנחנו ברוך ד' לא מפנים. ומתפללת שבועות ה' המשיח יגיע עוד לפני שיפנו גם אותנו. אני מכירה משפחות רבות מפנות, שכבר מתחלת השנה נמצאים במלונות או בשכירות באזור לא להם וללא החפצים האישיים שלהם, ולא מצליחה לחשב איך אפשר לעבר את זה בכלל...

לאחרונה עברה בי מחשבה כל כך אמיתית וכה, **יש עוד משהו שכבר מאות שנים מחכה לחזר הביתה** - אבא שבשמים.

אולי נתאמץ קצת יותר יחד, נתפלל חזק על הגאולה, כי מרגישים הכי חזק, עד כמה אנחנו מתגעגעים לבית המקדש.

